

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Alexandra Krysla a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.S., zastoupený Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem v Praze 3, Milešovská 6,** proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,** se sídlem v Praze 1, Karmelitská 529/5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. října 2014 č.j. MSMT-26595/2014-2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 17. října 2014 č.j. MSMT-26595/2014-2, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení v částce 20.994,- Kč, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Barbory Kubinové, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy (*dále též žalovaný*) zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni (*dále též ZČU*) ze dne 21. března 2014, čj. ZCU006947/2014. Západočeská univerzita v Plzni tímto rozhodnutím zamítla žádost žalobce ze dne 30.11.2010 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice v navazujícím magisterském

studijním oboru *Právo* se specializací *Právo a právní věda* získané studiem na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě, Ukrajina. Západočeská univerzita v Plzni ve smyslu odůvodnění uvedeného rozhodnutí dospěla k závěru, že žádosti žalobce M.S. nelze vyhovět z několika důvodů. Hlavním důvodem pro neuznání zahraničního vzdělání byla skutečnost, že žadatel nepředložil ZČU doklad o tom, že předložená kvalifikace je kvalifikací vydanou vysokou školou, která je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny, kterou by bylo možné uznat podle ustanovení Lisabonské úmluvy a zákona o vysokých školách, a to za situace, kdy ZČU oprávněně pochybuje o tom, že předložený diplom je v souladu se zákonem Ukrajiny o vysokoškolském vzdělání. Západočeská univerzita v Plzni dospěla k závěru, že reálně se nejedná o zahraniční vzdělání, nýbrž o předstírané zahraniční vzdělání, které v celém rozsahu probíhalo na území České republiky a jeho průběh zajišťoval Mezinárodní institut podnikatelství a práva, s.r.o. Studijní program byl modifikován podle studijního programu fakulty právnické ZČU a jeho studium bylo určeno toliko pro výuku českých státních příslušníků. Uznáním daného vzdělání by došlo k neoprávněnému zvýhodnění Mezinárodního institutu informatiky a práva s.r.o., potažmo Zakarpatské státní univerzity, neboť by v tomto důsledku byla Zakarpatská státní univerzita oprávněna poskytovat vzdělání v neakreditovaném studijním programu. Poskytnutí takového vzdělání a jeho následné uznání by bylo obcházení zákona o vysokých školách České republiky.

Dalším důvodem, pro který ZČU nemohla vyhovět žalobci, byla skutečnost, že nepředložil ZČU doklady, prokazující oprávnění Zakarpatské státní univerzity k výuce českého práva v magisterském studijním programu, oboru *Právo*, se specializací *Právo a právní věda* vztahující se na cizí státní příslušníky po celé období studia žadatele. ZČU nemohla žádosti žalobce vyhovět též z toho důvodu, že v dokumentech týkajících se studia žadatele bylo vysoké množství nejasností a rozporů, které byly specifikovány a které zakládaly důvodnou pochybnost o řádném průběhu studia žadatele a o tom, zda žadatel mohl během studia získat potřebnou míru znalostí, která je nutná pro absolvování akreditovaného studijního programu na české vysoké škole. ZČU proto nepřistoupila k posuzování shody studijních programů, neboť v dané věci žalobce jako žadatel nezískal vzdělání na zahraniční vysoké škole, jak vyžaduje ust. § 89 zák. o vysokých školách a posuzování shody studijních programů by bylo nadbytečné.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uváděl důvody, pro které zamítl odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí ZČU a rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni potvrdil. Žalovaný především zdůraznil, že ministerstvu je známo z jeho předchozí úřední činnosti, že na Ukrajině je oblast vysokoškolského vzdělání upravena „Zákonem Ukrajiny o vysokoškolském vzdělání, č. 2984-III“ z roku 2010 (dále též ukrajinský zákon). V čl. 8 tohoto zákona jsou definovány dosažitelné úrovně vysokoškolského vzdělání jako:

1. mladší specialista,
2. bakalář,
3. specialista,
4. magistr.

Ukrajinský zákon pro tyto stupně vzdělání nezavádí žádné akademické tituly, tzn. ani titul „Magistr práva“, který je uveden na žalobcem předloženém diplomu. Podle Ukrajinského zákona na ukrajinské vysoké škole nelze dosáhnout absolutoriem ukrajinského vysokoškolského studijního programu akademického titulu „Magistr práva“. Ministerstvu je

známo, že ani dříve před účinností tohoto ukrajinského zákona, nebyly na Ukrajině absolventům vysokých škol udělovány akademické tituly. Žalovaný uvedl, že v říjnu 2013 se dotázal, zda předložená vysokoškolská kvalifikace dokládaná předloženým diplomem a dodatkem k diplomu byla vydána vysokou školou, která je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny a zda je lze podle zásad Lisabonské úmluvy považovat za vysokoškolskou kvalifikaci uznatelnou v zemi svého původu a zda tato vysokoškolská kvalifikace garantuje na území Ukrajiny svým držitelům odpovídající profesní a akademická práva. Odpověď, kterou žalovaný obdržel elektronickou komunikací prostřednictvím e-mailu dne 25. listopadu 2013, byla v obou ohledech negativní. Žalovaný tak v rámci svého šetření získal od kompetentní autority země původu předmětného vzdělání vyjádření, že předložené vysokoškolské kvalifikace nejsou oficiálními doklady, nejsou uznávány ukrajinským Ministerstvem vzdělávání a vědy Ukrajiny a svým držitelům na území Ukrajiny negarantují odpovídající akademická či profesní práva. Ministerstvo vzdělávání a vědy Ukrajiny rovněž negarantuje vzdělávací aktivity uskutečňované v Praze Mezinárodním institutem podnikatelství a práva s.r.o. a nepovažuje ho za součást vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny. Další doplňující dotazy k instituci ENIC Ukraine vznesl žalovaný v červenci 2014 a konkrétně vznesl dotaz, zda může právní nástupce zahraniční univerzity (od dubna 2013 Užhorodská státní univerzita) potvrzovat platnost diplomů a dodatků k diplomům vydaných Zakarpatskou státní univerzitou v českém jazyce, zda mohou ukrajinské vysoké školy, které uskutečňují studijní program na území České republiky vydávat diplomy v českém jazyce a udělovat akademický titul „Magistr práva“ nebo „Bakalář práva“, zda je oprávněna vědecká rada ukrajinské vysoké školy, Zakarpatské státní univerzity, modifikovat akreditovaný studijní program tak, že nahradí studium ukrajinského práva studiem českého práva podle studijních plánů české právnické fakulty, zda je oprávněna ukrajinská vysoká škola vydávat vysokoškolské diplomy v jiné formě, než předepsané ukrajinskými právními předpisy a zda je oprávněna Zakarpatská státní univerzita vydávat diplomy v jiné, než v ukrajinskými předpisy stanovené formě pro Českou republiku. Podle žalovaného dne 23. září 2014 potvrdil ENIC Ukraine, že diplomy a dodatky k diplomům vydané Zakarpatskou státní univerzitou v českém jazyce, udělující zahraniční titul „Magistr práva“ nebo „Bakalář práva“ neodpovídají předepsané formě a obsahu diplomu a dodatkům k diplomům vydávanými ukrajinskými univerzitami a nejsou na Ukrajině uznávány. Dále bylo sděleno, že Zakarpatská státní univerzita nebyla oprávněna vydávat diplomy a dodatky k diplomům v jiné formě a s jiným obsahem za účelem jejich předložení na území jiného státu, např. v České republice. Státní rada Zakarpatské státní univerzity nebyla oprávněna schvalovat změny akreditovaného studijního programu, resp. nahradit akreditovaný studijní program modifikovaným studijním programem určeným pro české státní příslušníky ani na území Ukrajiny ani na území České republiky. Mezinárodní institut není součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny.

Žalovaný konstatoval, že z vyjádření ENIC Ukraine vyplynulo, že hodnocená vysokoškolská kvalifikace (diplom) vydaná zahraniční univerzitou, nesplňuje požadavky ukrajinského zákona a není uznávána na území Ukrajiny jako doklad o vysokoškolském vzdělání se stejnými právy jako držitelé diplomu jiných ukrajinských univerzit. Předložený diplom a dodatek k diplomu dokládá vysokoškolskou kvalifikaci uznanou v zemích, v níž byla získána. Žalovaný uvedl, že v průběhu řízení byly veškeré pochybnosti ohledně platnosti diplomu a dodatku k diplomu předloženého žadatelem odstraněny získaným vyjádřením

ENIC Ukraine. Předmětná kvalifikace proto nemůže být osvědčena ani podle Lisabonské úmluvy, ani podle zákona o vysokých školách, za rovnocennou kvalifikaci absolventa akreditovaného magisterského studijního programu uskutečňovaného vysokou školou v České republice. V řízení bylo podle žalovaného též prokázáno, že mezinárodní institut neuskutečňoval autentický zahraniční program v rozsahu licencí udělených pro zahraniční univerzitu Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny a že žadatelem absolvované studium není studiem, které je uznané příslušným ukrajinským orgánem za součást vysokoškolského systému Ukrajiny, jehož dokončení poskytuje absolventovi vysokoškolskou kvalifikaci uznanou na Ukrajině. I z tohoto důvodu nemůže být proto podle Lisabonské úmluvy žadatelem absolvovaný program považován za vysokoškolský program vedoucí k získání vysokoškolské kvalifikace rovnocenné s vysokoškolskou kvalifikací absolventa akreditovaného magisterského studijního programu „Právo a právní věda“ fakulty právnické Západočeské univerzity v Plzni. Na základě těchto hlavních rozhodovacích důvodů žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni a její rozhodnutí v dané věci potvrdil.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které tvrdil, že:

1. V řízení došlo k porušení ust. § 36 odst. 1, 2, 3 správního řádu a současně k porušení § 4 odst. 4 a § 3 správního řádu, neboť žalobci nebyla dána možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit s podklady rozhodnutí a nebylo mu umožněno vyjádřit se k nim.
2. Rozhodnutí žalovaného bylo překvapivé, neboť důvody plynoucí z jeho odůvodnění byly zcela nové a v průběhu celého řízení nebyly nikdy uváděny, tím došlo k porušení ust. § 36 odst. 1, 2 a § 4 odst. 4 správního řádu.
3. Rozhodnutí žalovaného podle žalobce je nepřezkoumatelné v důsledku řady pochybení správního orgánu, především rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nevypořádal ve svém rozhodnutí se všemi námitkami, které žalobce v odvolání uplatnil. Žalovaný jako podklad pro rozhodnutí vzal zákon Ukrajiny o vysokoškolském vzdělání, ale jeho existenci nedokázal. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkou žalobce v odvolání, týkající se v postupu podle § 90 odst. 5 zák. č. 111/1998 Sb. o vysokých školách. Takový postup je v rozporu se zjištěním žalovaného, že předmětné vzdělání a žalobcem předložené dokumenty neprokazují, že by se jednalo o zahraniční vzdělání podle § 89 odst. 1 zák. o VŠ, když nebylo zcela provedeno porovnávání obsahu a rozsahu studijních programů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí zakládá i absence podkladů pro rozhodnutí, neboť podle žalobce ve spisu chybí zákon Ukrajiny o vysokoškolském vzdělání č. 2984-III a dvě vyjádření Národního informačního střediska pro akademickou mobilitu a uznávání – ENIC. Z těchto dokumentů žalovaný ve svém rozhodnutí přitom vycházel. Žalovaný nevycházel ze skutkového stavu, který má oporu ve spisu a nezjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tím došlo k porušení § 3 správního řádu. Žalobce současně tvrdil, že v řízení bylo provedeno dokazování, aniž by o tom žalobce byl vyrozuměn, což porušuje ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí podle žalobce spočívá v tom, že žalovaný nedoložil a neuvedl, z čeho zjistil komplexní úpravu vysokoškolského vzdělání na Ukrajině, která je upravena zákonem o vysokoškolském vzdělání č. 2984-III. V této souvislosti žalovaný neprovedl žádnou aplikaci ukrajinských právních předpisů a pouze se spolehl na informace podané Národním informačním střediskem pro akademickou mobilitu a uznávání – ENIC. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost podle žalobce zakládá i vnitřní rozpornost rozhodnutí žalovaného, který ve výroku zamítl žádost žalobce podle § 90 odst. 5 o vysokých školách, podle kterého se žádost zamítá poté, co se na základě porovnání studijních programů zjistí, že kvalifikaci nelze uznat a následně v odůvodnění uvedl, že žalobcem dosažená kvalifikace není kvalifikací uznanou na Ukrajině, podle tamějšího zákona o vysokých školách.

4. Žalobce tvrdil, že žalovaný se dopustil nesprávného právního posouzení věci, zejména nesprávné aplikace ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Přesto, že žalovaný jako odvolací správní orgán napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, ve výroku uvedl, že rozhoduje podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, který by se měl aplikovat ve chvíli, kdy odvolání shledá důvodným, rozhodnutí zruší a věc vrátí k rozhodnutí správnímu orgánu. Současně došlo k nesprávné aplikaci Lisabonské úmluvy a k této souvislosti žalobce tvrdil, že tato úmluva není přímo aplikovatelná. Žalobce tvrdil, že žalovaný měl diplom o vysokoškolském vzdělání považovat za platný a udělení podle zákona o vysokých školách a v souvislosti s tím ho měl uznat. V této souvislosti odkázal na presumpci správnosti správních aktů.
5. Žalobce tvrdil, že v řízení došlo k porušení ust. § 16 správního řádu, neboť podklady obsažené ve správním spise nebyly přeloženy do českého jazyka.
6. Žalobce se prostřednictvím další specifikace žalobních důvodů provedené doplněním žaloby ze dne 5.1.2015 dovolával nicotnosti napadeného rozhodnutí. Podle žalobce napadené rozhodnutí je nicotným především z toho důvodu, že potvrdilo nicotné rozhodnutí orgánu I. stupně. Nicotnost zakládá i skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podepsáno osobou k tomu neoprávněnou, a to prorektorem namísto rektorem, což představuje porušení § 90 odst. 1 zák. o vysokých školách. Nicotnost rozhodnutí způsobuje i vnitřní rozpornost související s nesprávnou aplikací ust. § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách. Žalobce tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je nicotné i v tom, že žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, přestože toto ustanovení je určeno pro případ, že odvolací správní orgán napadené rozhodnutí ruší a vrací k novému projednání správnímu orgánu I. stupně.

III.

Vyjádření žalované

Žalovaný k námitce žalobce na porušení § 36 odst. 3 správního řádu uváděl, že v dosavadním průběhu řízení byl žalobce seznámen se skutečnostmi, které Západočeská

univerzita v Plzni zjišťovala v zájmu doplnění řízení a odstranění pochybností o zjištěném stavu věci. Ve smyslu výzvy k odstranění nedostatků žádosti Západočeské univerzity v Plzni z 8.11.2013, společně s usnesením o přerušení řízení, byl žalobce seznámen se všemi skutečnostmi, které jsou předmětem posouzení, neboť ve výzvě byl mimo jiné zmiňován příslušný zákon Ukrajiny, Lisabonská úmluva, Národní informační středisko Ukrajiny ENIC Ukraine, byly popsány závažné rozpory mezi žalobcem, předloženými dokumenty a to diplomem a dodatkem k diplomu a nejasnosti ohledně obsahu studia. Přípisem ze dne 10.3.2014 byl žalobce seznámen s tím, že ZČU v Plzni shromáždila veškeré nezbytné podklady pro vydání rozhodnutí a že v řízení opět pokračuje a že ve dnech 17. až 18.3.2014 mu bude umožněno seznámit se nahlédnutím do spisu se shromážděnými podklady pro rozhodnutí. Této možnosti žalobce nevyužil. Žalovaný zdůraznil, že žalobce tvrdí, že je absolventem zahraniční (Ukrajinské) vysoké školy a zahraničního studijního programu. Jako studentovi Ukrajinské vysoké školy a Ukrajinského studijního programu by mu tedy měla být známa nejen existence zákona Ukrajiny upravující oblast vysokého školství, podle kterého studoval, ale i jeho obsah, včetně dalších ukrajinských předpisů, kterými se jeho studium řídilo. Pochybnosti žalobce o existenci daného zákona Ukrajiny a požadavek na provedení důkazu samotným zákonem Ukrajiny, lze považovat za účelový a nepatřičný.

Žalobce zpochybňuje závěry žalovaného, které se opírají o zcela evidentní existenci zahraničního právního předpisu a o stanoviska příslušného zahraničního orgánu, která byla již dříve známa jak ZČU v Plzni, tak žalovanému a s jejich existencí byl žalobce v průběhu prvoinstančního řízení seznámen. Žalobce byl seznámen se všemi podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a proto i přes to, že ze spisu nevyplývá, že by žalovaný umožnil žalobci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, toto pochybení žalovaného nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Je nezbytné přihlídnout ke smyslu uvedeného ustanovení a okolnostem dané věci. Smyslem citovaného ustanovení je, aby účastník řízení mohl uplatnit své procesní návrhy a aby následně rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V předmětné věci se žalobce nemohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí v řízení o odvolání proti rozhodnutí ZČU v Plzni ze dne 21.3.2014, kterému však byly nepochybně známé a nebylo možno vyvrátit ani zpochybnit jejich existenci v předchozím řízení. Žalobce tak měl možnost vyjádřit se k nim dříve, avšak této možnosti nevyužil.

K námitce žalobce na překvapivost napadeného rozhodnutí žalovaný uváděl, že v odůvodnění rozhodnutí ZČU v Plzni z 21.3.2014 byly uvedeny veškeré argumenty a důvody vedoucí k zamítnutí žádosti o nostrifikaci. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí o odvolání neuváděl jiné důvody, než které byly v předchozím řízení zmíněny. Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný uvedl jako zcela nový důvod vedoucí k potvrzení zamítnutí žádosti o nostrifikaci, a to nedostatky předloženého diplomu žalobcem, nelze této tezi přisvědčit, neboť byl na tyto nedostatky upozorněn již v předchozím řízení, a to ve výše uvedené výzvě a rovněž i v rozhodnutí ZČU v Plzni z 21.3.2014. Stěžejní část odůvodnění napadeného rozhodnutí a vypořádání se s odvolacími námitkami žalobce je obsažena v části II. tohoto rozhodnutí a jako celek potvrzuje závěry, k nimž dospěla ZČU v Plzni. Napadené rozhodnutí neobsahuje nové důvody, které by zcela jinak odůvodňovaly závěr ve věci a jež by činily rozhodnutí překvapivým.

K námitce žalobce týkající se nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami, žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu, že již proběhla dříve řada správních řízení, jejichž předmětem bylo hodnocení diplomů vydaných Zakarpatskou státní univerzitou, za účinnosti zmíněného zákona Ukrajiny, nepovažoval vzhledem k tomu za nutné, provádět důkaz existence tohoto zákona. V tomto případě byla existence zahraničních právních předpisů prokázána v řízení již dříve a jeho zpochybňování žalobcem je zcela bezpředmětné. V této souvislosti poukázal na právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem (*pozn. soudu: Nejvyšším soudem ČR*) k otázce dokazování cizího práva, jak vyplývá z rozsudku sp. zn. 25 Cdo 1143/2006 ze dne 26. září 2007. Žalovaný uvedl, že pokud správní orgány využívají při výkonu své činnosti zahraniční právní předpisy, lze z tohoto právního názoru dovodit, že pokud správní orgán zná také cizí právo, jako soud, nebo pokud je schopen si jeho obsah zjistit, není nutně jeho úkolem účastníku řízení obsah takového cizího práva dokazovat. Z tohoto závěru vyplývá, že žalovaný se z výše uvedenou námitkou žalobce řádně vypořádal.

K tvrzení žalobce, že žalovaný se nevypořádal s tím, že se ZČU v Plzni nezabývala porovnáním obsahu a rozsahu studijních programů a uvedl, že z předchozího správního řízení vyplývá, že právě v tomto řízení ZČU provedla faktické detailní porovnání absolvovaných studijních programů s akreditovaným magisterským studijním programem „Právo a právní věda“ uskutečňovaným fakultou právnickou ZČU v Plzni. Rozdíly byly shrnuty zejména v příloze č. 1 v předmětné výzvě a žalobce byl opakovaně vyzván v obou řízeních, aby vysvětlil vzájemné rozpory mezi údaji uvedenými v diplomu a v dodatku k diplomu a v dokladech o studiu ruského a ukrajinského programu. Jelikož v průběhu nového řízení byly zjištěny další skutečnosti, týkající se platnosti zahraničního diplomu, s nimiž žalobce byl seznámen, nepovažoval žalovaný tuto námitku za důvodnou.

Za nedůvodnou žalovaný označil námitku žalobce, že žalovaný postupoval při vydání rozhodnutí podle podkladů, které absentovaly ve spise. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uváděl, že od roku 2009 do současnosti nebyla žádná žádost o uznání Ukrajinského vysokoškolského vzdělání absolventů ukrajinských vysokých škol doložena Ukrajinským diplomem vyhotoveným v českém jazyce, v němž se přiznává jakýkoliv titul. Diplomy byly vyhotoveny pouze v ukrajinském jazyce a v některých z nich byla udělena příslušné kvalifikace v ukrajinském jazyce, nikoliv ukrajinský akademický titul. Diplom a dodatek k titulu předložený žalobcem nejsou jak po formální tak materiální stránce doklady o udělení zahraničního vysokoškolského vzdělání na Ukrajině.

Podle žalovaného žalobce konkrétně tvrdil, že nebyl seznámen nejen se zákonem Ukrajiny o vysokoškolském vzdělání č. 2984-III., ale i s odpověďmi ENIC Ukraine ze dne 25.11.2013 a ze dne 23.9.2014. Ačkoliv odpovědi zaslané tímto orgánem žalovanému nejsou součástí spisu v dané věci, vyplývají z nich skutečnosti, které byly žalobci známy již v předchozím řízení, jak plyne z rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni z 21.3.2014 na jeho str. 10. V této souvislosti žalovaný poukázal na právní názor zaujatý Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24.11.2011 sp. zn. 7As 133/2011.

V této souvislosti žalovaný uváděl, že argumentoval skutečnostmi, které byly žalobci známy z předchozího řízení, a proto pro žalobce rozhodnutí žalovaného nemohlo být překvapivé.

K námitce žalobce týkající se nedostatečného skutkového zjištění, které se opíralo o zpochybňovanou existenci ukrajinského zákona, označil žalovaný za nedůvodnou. Dodával, že tyto skutečnosti byly potvrzeny i autentickými stanovisky ENIC Ukraine.

K námitce na neprovedení aplikace ukrajinských právních předpisů žalovaný opakoval, že dodatečně položil dotaz na ENIC Ukraine, zda Moskevský institut podnikatelství a práva, který studijní program uskutečňoval na území České republiky je součástí Ukrajinského vysokoškolského vzdělávacího systému a proto odpověď ENIC Ukraine zpochybňovaná žalobcem se týkala vyjádření, resp. výkladu Ukrajinských právních předpisů ve vztahu nikoliv k Zakarpatské státní univerzitě, ale právě k Moskevskému institutu podnikatelství a práva.

Tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné pro nesrozumitelnost nepřezkoumatelné v důsledku aplikace ust. § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách, žalovaný uváděl, že v předmětné věci došlo k porovnání předmětných studijních programů. Postup veřejné vysoké školy i žalovaného ve věci nostrifikace je upraven ust. § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách, které také bylo aplikováno. Uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace je upraveno v § 89 a 90 zák. o vysokých školách, avšak ze zjištěných skutečností, žalovaný i správní orgán I. stupně dospěli k závěru, že se o zahraniční vysokoškolské vzdělání ve smyslu těchto ustanovení nejedná. Tento závěr byl potvrzen i rozsudkem Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 30Ca 20/2009.

K námitce nesprávné aplikace § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu žalovaný přisvědčil. V důsledku písařské chyby v rozhodnutí bylo uvedeno ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu namísto ust. § 90 odst. 5. Zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí žalovaným ve smyslu § 90 odst. 5 správního řádu vyplývá z obsahu předmětného rozhodnutí žalovaného a chybné označení příslušného ustanovení ve výroku rozhodnutí je pouze zřejmou nesprávností v jeho písemném vyhotovení.

K námitce žalobce týkající se nepřeložení cizojazyčných podkladů do českého jazyka žalovaný uvedl, že stanoviska ENIC Ukraine jsou stanovisky cizozemského orgánu, jedná se o oficiální orgán pro komunikaci se zahraničními orgány ve věci akademické mobility na základě Lisabonské smlouvy. Obě stanoviska vydal skutečně orgán mající postavení národního informačního střediska Ukrajiny. Vznesené námitce lze částečně přisvědčit, protože § 16 správního řádu uvádí, že v řízení se jedná a písemnosti vyhotovující se v českém jazyce. Dané zprávy měly být přeloženy do úředního jazyka a účastníku řízení měla být dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí. Předmětné zprávy z ENIC Ukraine byly vyžádány pouze jako podpůrný materiál pro komplexní pojetí skutečnosti, že nebylo žádné žádosti o uznání Ukrajinského vysokoškolského vzdělání získaného na Zakarpatské státní univerzitě prostřednictvím Moskevského institutu podnikatelství a práva od roku 2009 vyhověno. Žalovaný i před vydáním těchto zpráv zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutečnost, že nedošlo v dané věci k přeložení cizojazyčných podkladů, stanovisek ENIC Ukraine do českého jazyka, není takovým podstatným porušením výše uvedeného ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

K tvrzení žalobce, že rozhodnutí ZČU v Plzni bylo vydáno neoprávněnou osobou, žalovaný konstatoval, že podle § 90 odst. 1 zák. o vysokých školách, ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vysokou školou rozhoduje rektor. V souladu s § 10 odst. 4 zák. o vysokých školách rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektori. Z tohoto ustanovení nevyplývá, že dopadá pouze na úpravu samostatné působnosti veřejné vysoké školy. Žalobce byl ze strany ZČU v Plzni odkázán na rozhodnutí rektora č. 15/2009, ze kterého vyplývá možnost zastoupení jeho osoby prorektorem pro studijní a pedagogickou činnost ve věci uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikaci. Rozhodnutí ZČU v Plzni ani napadené rozhodnutí žalovaného proto nemůže být nicotné. Žalovaný konstatoval, že komplexně neexistují důvody, pro vyslovení nicotnosti rozhodnutí v rozsahu žalobcem tvrzeném.

Žalovaný uplatněná žalobní tvrzení označil za nedůvodná a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Projednání věci před krajským soudem

V průběhu řízení před krajským soudem žalobce zcela setrval na podané žalobě ve vazbě na další specifikaci žalobních bodů provedenou doplněním žaloby ze dne 5.1.2015. Žalobce zejména akcentoval tvrzený důvod nicotnosti rozhodnutí ZČU v Plzni spočívající ve zjištěné skutečnosti, že toto rozhodnutí nebylo podepsáno rektorem ZČU v Plzni, ale osobou prorektora. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že jeho námitka se netýká funkční příslušnosti, neboť ve smyslu § 10 odst. 4 zák. o vysokých školách je rektor oprávněn se nechat zastoupit prorektorem pouze ve věcech školy, tedy pouze v samostatné působnosti. Žalobce proto navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, případně aby vyslovil podle § 76 odst. 2 s.ř.s. nicotnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce navrhoval, aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v průběhu jednání soudu setrval na důvodech, kterými odůvodnil přezkoumávané rozhodnutí a plně odkázal na argumenty obsažené v písemném vyjádření k projednávané žalobě. Navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla soudem zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel se skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí řádně napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

a) Výchozí stav věci

Při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních tvrzení vycházel soud z obsahu správního spisu a to z listin tvořících podklad pro rozhodnutí. Správní orgán I. stupně měl k dispozici žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace ze dne 30.11.2010, které měl absolvovat na vysoké škole Zakarpatské státní univerzitě se sídlem Užhorod, Ukrajina, v letech 2005 až 2010 ve studijním programu *Právo a právní věda / Právo*. K žádosti správního orgánu žalobce doplnil dne 5.1. 2011 svoji žádost o požadované dokumenty zahrnující anotaci jednotlivých předmětů, dále studijní plán pro bakalářské a magisterské studium v daném oboru s rozvržením jednotlivých semestrů a specifikací způsobu výuky, uvedením hodin přímé výuky, dále způsob zakončení výuky toho, kterého předmětu ve studijním programu a zahrnující typ studijního programu, standardní dobu studia, formu studia, datum přijetí a ukončení studia. Dne 31.3.2011 Západočeská univerzita v Plzni písemně žalobci oznámila, že ve správním řízení vedeném o jeho žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice byly shromážděny dostatečné podklady potřebné pro vydání rozhodnutí a vyzvala žalobce, aby se seznámil s podklady pro rozhodnutí. Dne 27. dubna 2011 Západočeská univerzita v Plzni rozhodnutím čj. PR-P732/10 žádost žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice zamítla. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí ZČU rozhodlo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy rozhodnutím ze dne 24.9.2012, čj. MSMT-41313/2012-30, kterým napadené rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni zrušilo a věc byla vrácena ZČU k novému projednání. Ve dne 8. listopadu 2013 ZČU v Plzni vyzvala žalobce k doplnění jeho žádosti ze dne 30. listopadu 2010 v intencích požadavku Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a požádal ho o předložení konkrétních dokumentů, které pod body 1 a 7 blíže specifikovala. Dne 11.2.2014 žalobce na základě výzvy správního orgánu I. stupně doplnil svoji žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání o požadované listiny a současně požádal o pokračování řízení. ZČU v Plzni dne 10.3.2014 oznámila žalobci pokračování v řízení a vzhledem k tomu, že ve správním řízení byly shromážděny dostatečné podklady potřebné pro vydání rozhodnutí, vyzvala žalobce k seznámení se s těmito podklady. Dne 21. března 2014 ZČU v Plzni jako správní orgán I. stupně vydala rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 30.11.2010, jehož výrok a následné odůvodnění tohoto výroku bylo výše prezentováno.

Ze složky správního spisu dokumentujícího průběh řízení o odvolání žalobce před žalovaným bylo zjištěno, obsahuje soubor spisového materiálu orgánu I. stupně (ZČU v Plzni) sp. zn. PR-P-732/10 postoupený ZČU v Plzni, s definicí výčtu obsažených listin. Navazující *Soupis součástí spisu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, sp. zn. Čj. 22154/2011-30* obsahuje výčet listin, který je zcela totožný s výčtem listin tvořících spisový materiál správního orgánu I. stupně. Součástí správního spisu žalovaného je dále žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 17.10.2014, čj. MSMT-26595/2014-2. Údaje Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ohledně obsahu spisové složky, výčtu vložených příloh s vyznačením data vložení příloh do spisu vyplývá, že dne 9.2.2015 byla do správního spisu vložena kopie korespondence MŠMP s ENIC Ukraine a kopie korespondence MŠMP s národním informačním centrem Ruska.

Při posuzování důvodnosti žaloby soud vycházel rovněž ze zákonných ustanovení § 89 a § 90 zák. č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů.

Podle ust. **§ 89 odst. 1 citovaného zákona** na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice:

a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno,

b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.

Podle **§ 89 odst. 2** v pochybnostech určí příslušnost veřejné vysoké školy ministerstvo nebo rozhodne o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části samo.

Podle **§ 89 odst. 3** veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.

Podle **§ 89 odst. 4** ustanovení odstavců 1 až 3 platí obdobně pro jednotlivou zkoušku vykonanou na vysoké škole v zahraničí, nejde-li o společný studijní program s vysokou školou podle tohoto zákona.

Podle ust. **§ 90 odst. 1 citovaného zákona** ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rozhoduje rektor.

Podle ust. **§ 90 odst. 2** podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí. V případě potřeby se připojí úředně ověřený překlad těchto dokladů.

Podle ust. **§ 90 odst. 3** veřejná vysoká škola nebo ministerstvo může požadovat, aby pravost podpisů a otisků razítek na originálech dokladů byla ověřena ministerstvem zahraničních věcí státu, v němž má sídlo vysoká škola, která doklad vydala, nebo příslušným cizozemským orgánem a příslušným zastupitelským úřadem České republiky, pokud mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, nestanoví jinak.

Podle ust. **§ 90 odst. 4** jde-li o osobu, které byla v České republice nebo v jiném členském státě Evropské unie poskytnuta mezinárodní ochrana formou azylu nebo doplňkové ochrany nebo na kterou je třeba na základě mezinárodních závazků České republiky pohlížet jako na uprchlíka nebo vyhnance nebo osobu v podobné situaci jako uprchlíci, lze předložení dokladu uvedeného v odstavci 2 a ověření pravosti podle odstavce 3 nahradit čestným prohlášením takovéto osoby o skutečnostech jinak prokazovaných takovýmto dokladem nebo ověřením.

Podle ust. **§ 90 odst. 5** zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.

b) Posouzení věci soudem

Podle žalobních bodů specifikovaných v odůvodnění tohoto rozhodnutí **v části II./1,2** žalobce tvrdil, že mu nebyla dána možnost se před vydáním rozhodnutí seznámit s podklady pro rozhodnutí a nebylo mu umožněno se k nim vyjádřit. Rozhodnutí žalovaného bylo

překvapivé, neboť důvody plynoucí z jeho odůvodnění byly zcela nové a v průběhu řízení nebyly nikdy uváděny.

Pro posouzení důvodnosti tohoto žalobního tvrzení, soud rekapituluje rozhodovací důvody, které přivedly správní orgán I. stupně k zamítnutí žádosti žalobce o uznání jeho zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace:

- žalobce jako žadatel nepředložil doklad o tom, že předložená kvalifikace, je kvalifikací vydanou vysokou školou, která je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny,
- v případě žalobce se nejedná o zahraniční vzdělání,
- žalobce nepředložil ZČU doklady prokazující oprávnění Zakarpatské státní univerzity k výuce Českého jazyka v magisterském studijním programu v oboru právo, vztahující se na cizí státní příslušníky po celé období studia,
- žalobce nezískal vzdělání na zahraniční vysoké škole, a proto nebyla posuzována shoda studijních programů, ve smyslu § 89 zák. o vysokých školách.

Na podkladě těchto rozhodovacích důvodů, rovněž žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí prezentoval své stěžejní rozhodovací důvody následovně:

- hodnocená vysokoškolská kvalifikace žalobce, a to žalobcem předložený diplom, doložená zahraniční univerzitou, nesplňuje požadavky ukrajinského zákona a není uznávána na území Ukrajiny jako doklad o vysokoškolském vzdělání se stejnými právy jako držitelé diplomů jiných ukrajinských univerzit. Žalobcem předložený diplom a dodatek k diplomu nedokládá vysokoškolskou kvalifikaci uznanou zemí, v níž byla získána.
- veškeré pochybnosti o platnosti diplomu a dodatku k diplomu a přiznaného titulu magistr práva, byly odstraněny vyjádřením ENIC Ukraine.

Jak vyplývá z rozhodovacích důvodů, žalovaný dovozoval tyto své důvody z celé řady skutečností, které jsou poprvé citovány až v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Tyto skutečnosti se však nestaly důkazem a podkladem pro rozhodnutí a nejsou ani součástí správního spisu, a to ani jeho části, která má dokumentovat průběh řízení před žalovaným jako odvolacím orgánem. Součástí správního spisu není odpověď Národního informačního centra akademické mobility ENIC Ukraine na dotaz žalovaného z října roku 2013, která měla být žalovanému poskytnuta formou e-mailové odpovědi dne 25.11.2013 a která měla obsahovat odpověď na položený dotaz, zda žalobcem předložená vysokoškolská kvalifikace dokládána diplomem a dodatkem k diplomu byla vydána vysokou školou, která je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny. Součástí správního spisu není ani sdělení ENIC Ukraine z 23.9.2014, který mělo obsahovat odpověď na doplňující dotaz žalovaného z července 2014.

Žalovaný svým postupem zjevně shromažďoval v průběhu odvolacího řízení další podklady pro rozhodnutí, zejména prostřednictvím ENIC Ukrajine, to je prostřednictvím instituce, která jako Národní informační centrum akademické mobility v součinnosti s Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny je oprávněna poskytovat informace o vnitrostátních právních předpisech v oblasti vzdělávání, udělování kvalifikace a je pověřena k provádění

výměny informací v rámci informační sítě s cílem zajistit účinné fungování mechanismu poznávání dokladů a potvrzení vydávaných na Ukrajině. Soud však nemohl akceptovat postup žalovaného, který vložil do správního spisu soubor listin, který byl popsán jako kopie korespondence MŠMT s ENIC Ukraine, až 9.2.2015, tedy v přímé souvislosti s předložením správního spisu správnímu soudu. Krajský soud ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době vydání rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu, tento svazek listin součástí správního spisu nebyl a předmětné listiny a skutečnosti v nich obsažené, nemohly být podkladem pro rozhodnutí žalovaného. Postup žalovaného se tím zcela vymkl zákonu č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, který ve smyslu § 1 písm. i) upravuje právě způsob výkonu spisové služby. Současně tento postup žalovaného se zcela vymkl vyhl. č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, která v ust. § 12 upravuje pravidla tvorby spisu.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutím ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se v plném rozsahu vyhovuje a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Smyslem tohoto ustanovení, obdobně jako bylo smyslem ust. § 33 odst. 2 správního řádu č. 71/1967 Sb., je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, resp. aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Povinnost správního orgánu umožnit účastníku řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí je nutno považovat za jedno ze základních procesních práv účastníka správního řízení. Nelze připustit, aby byla tato povinnost obcházena, např. obecným poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí kdykoliv v průběhu řízení, jak ostatně v projednávaném případě žalovaný učinil. Povinnost plynoucí z § 36 odst. 3 správního řádu může být splněna pouze tak, že bude účastníkovi řízení řádně procesně sděleno, že se bude moci v konkrétním období, mezi opatření všech podkladů řízení a vydání rozhodnutí seznámit se s těmito podklady a vyjádřit se k nim. Tato povinnost správního orgánu se přitom opětovně „obnoví“, jestliže účastník řízení sice již svého práva využil, ale správní orgán následně opatřil nový podklad, rozhodnutí (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. června 2013, čj. 7 As 11/2013-30, dostupném na www.nssoud.cz). Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydání rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. února 2010, čj. 8 Afs 21/2009-243, dostupném na www.nssoud.cz). Soud shledal, že výše prezentovaný postup žalovaného představuje zásadní vadu řízení mající přímý vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Žalobní tvrzení o porušení správního řádu v rozsahu ust. § 36 odst. 3 a související porušení ust. § 3 upravující zásadu materiální pravdy a ust. § 4 odst. 4 ukládající správnímu orgánu umožnit dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy, uvedené v žalobě v části II/1./2, bylo soudem vyhodnoceno jako důvodné.

V části žaloby II/3 žalobce tvrdil, že žalovaný vzal jako podklad pro rozhodnutí zákon Ukrajiny o vysokoškolském vzdělání a jeho existenci nedokázal. K této žalobní výtce soud shledal, že předmětný zákon Ukrajiny o vysokoškolském vzdělání č. 2984-III byl citován v odůvodnění rozhodnutí žalovaného (na str. 12 shora). Hodnověrnost použité citace nebyla podložena oficiálním zněním tohoto zákona. Tento postup žalovaného s sebou nese rysy nepřezkoumatelnosti jeho závěrů, které mohou být odstraněny oficiálním podkladem o tomto vnitrostátním a právním předpisu Ukrajiny, jejíž poskytování spadá do působnosti Národního informačního centra akademické mobility ENIC Ukraine. Při hodnocení získaného podkladu bude nezbytné dále vycházet z právního názoru, že cizozemské právo nemůže být předmět dokazování v pravém smyslu slova, neboť v důkazním řízení se prokazují jen skutečnosti účastníky tvrzené, či v řízení jinak vyšlé najevo. Z toho vyplývá, že znalost cizozemského práva může rovněž správní orgán získat vlastním studiem nebo jakýmkoliv dostupným a spolehlivým způsobem (obdobně Ústavní soud v usnesení ze dne 3.4.2012 sp. zn. Pl.ÚSII/11, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>). Zásadní rozpor v právních názorech mezi žalobcem a žalovaným a současně četnost případů, ve kterých se stejná otázka v rámci dalších řízení o žádanou nostrifikaci řeší, si bude vyžadovat spolehlivou a nezpochybnitelnou dokumentaci dovolávaného zákona Ukrajiny o vysokoškolském vzdělávání.

V části žaloby II/3 žalobce dále tvrdil, že v řízení bylo provedeno dokazování, aniž by o tom byl vyrozuměn, což porušuje ust. § 51 odst. 2 správního řádu. Dle § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání, musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování. Při posuzování důvodnosti tohoto žalobního tvrzení, vycházel soud z obsahu správního spisu, který skutečně nedokumentuje, že by žalobce byl včas vyrozuměn o provádění důkazů. Stalo se tak však proto, že v průběhu řízení nebyly mimo ústní jednání prováděny žádné důkazy, neboť žalovaný pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z podkladu pro rozhodnutí, které shromáždil správní orgán I. stupně a jiné podklady pro rozhodnutí nebyly v průběhu řízení řádným procesním postupem shromážděny a nestaly se součástí správního spisu. Tento postup žalovaného rovněž soudem vyhodnocen jako vada řízení mající přímý vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, jehož důsledkem je **porušení procesních pravidel pro provádění dokazování podle § 51 odst. 2 spr. řádu.**

Žaloba v části II/3. obsahuje další žalobní tvrzení, mířící na porušení ust. § 89 odst. 1 a § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách. Z důvodu výše prezentovaných procesních pochybení, při nedostatku potřebných podkladů pro rozhodnutí, neměl soud možnost posuzovat zákonost aplikace citovaných hmotněprávních ustanovení.

V žalobě v části II/4 žalobce tvrdil, že žalovaný nesprávně aplikoval ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, ač napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl, což představuje postup podle § 90 odst. 5 spr.ř.

Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu,

který rozhodnutí vydal. Podle § 90 odst. 5 správního řádu, neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odst. 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí.

Z obsahu výroku žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný deklaroval, že přezkoumávané rozhodnutí vydal podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, ač oproti tomu odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozpor ve výroku tohoto přezkoumávaného rozhodnutí soud nevyhodnotil jako znak nepřezkoumatelnosti pro jeho nesrozumitelnost, neboť uvedený rozpor lze odstranit výkladem. Vzhledem ke koncepci rozhodovacích důvodů a celkovému odůvodnění rozhodnutí je údaj v záhlaví napadeného rozhodnutí deklarující aplikaci § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, soudem vyhodnocen jako zřejmý omyl, který není ani vadou řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť jak uvedeno, výkladem je zcela odstranitelný (obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.8.2006, čj. 1 Afs 38/2006-72, dostupný na www.nssoud.cz).

V žalobě v části označené II/5 žalobce tvrdil, že v řízení došlo k porušení § 16 správního řádu, neboť podklady obsažené ve správním spise nebyly přeloženy do českého jazyka.

Podle § 16 odst. 1 správního řádu v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Podle § 16 odst. 2 správního řádu písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nepožaduje.

Soud neshledal tvrzenou procesní vadu spočívající v porušení § 16 správního řádu a to z toho prostého důvodu, že listiny, jejíž prostřednictvím podle tvrzení žalobce mělo dojít k porušení tohoto ustanovení, se nestaly důkazem a jako důkaz nebyly provedeny ani mimo ústní jednání ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu. Z tohoto primárního důvodu nemohlo dojít k porušení ust. § 16 správního řádu. Této tvrzené procesní vadě bude do budoucna předejito postupem souladným s dosavadním výkladem ust. § 16 správního řádu, ze kterého se podává, že provedení důkazu cizojazyčnou listinou, aniž by byl proveden její překlad do českého jazyka, je ve správním řízení přípustné jen tehdy, není-li o jejím obsahu v řízení sporu. Opatření překladu cizojazyčné listiny, jíž je prováděn důkaz, může představovat vadu řízení, jestliže účastník řízení před správním orgánem namítá, že tato skutečnost brání uplatnění jeho práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. K takové vadě pak soud přihlíží jen ke vznesené námitce (obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14.4.2015, čj. 9 As 12/2014-60, dostupném na www.nssoud.cz). Pokud v budoucnu podkladem pro rozhodnutí budou cizojazyčné listiny, kterých se ostatně žalovaný jako existujících a již obstaraných podkladů dovolává, absence českého znění takového podkladu by mohla představovat vadu řízení, pokud dotčený účastník by tvrdil, že cizojazyčnému podkladu nerozumí a správní orgán by přesto z tohoto podkladu ve svém rozhodnutí vycházel. Tato žalobní výtká nebyla proto soudem shledána důvodnou, neboť žalovaný ust. § 16 spr. ř. vůbec neaplikoval.

Žalobce v žalobě v části II/6 se dovolával o vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že rozhodnutí žalovaného potvrdilo nicotné rozhodnutí správního

orgánu I. stupně. Jeho nicotnost má přitom zakládat mimo jiné skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo podepsáno osobou k tomu neoprávněnou, a to prorektorem namísto rektorem.

Při posuzování důvodnosti této žalobní výtky vycházel soud z ust. § 90 odst. 1 zák. o vysokých školách, podle kterého ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vysokou školou rozhoduje rektor. Podle § 10 odst. 4 cit. zákona rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektori.

Žalobní výtky uplatněná žalobcem se oproti jeho tvrzení dotýká výlučně otázky funkční nepřislušnosti. Ač naplnění podmínky plynoucí z ust. § 10 odst. 4 zák. o vysokých školách není dokumentováno interním předpisem určujícím rozsah, v jakém prorektori rektora ZČU zastupují, nepředstavuje tato skutečnost důvod nicotnosti a podle § 77 odst. 1 správního řádu. Nicotnost může způsobit pouze nedostatek příslušnosti věcné. S případným nedostatkem funkční příslušnosti pak je spojována pouze nezákonnost rozhodnutí, nikoliv však jeho nulita, k níž je soud povinen přihlížet ex offio (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2015, čj. 1As 22/2015-143, dostupném na www.nssoud.cz). Rovněž u tohoto tvrzeného porušení zákona podle názoru soudu platí závěr, že zásadní rozpor v právních názorech mezi žalobcem a žalovaným a současně četnost případů, ve kterých se stejná otázka v rámci dalších řízení o žádanou nostrifikaci řeší nebo může řešit, si bude vyžadovat spolehlivou a nezpochybnitelnou dokumentaci oprávnění prorektora zastupovat v dané věci rektora ve vazbě na ust. § 90 odst. 1 a § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách.

Ve smyslu ust. § 77 odst. 2 správního řádu soud nevyhodnotil jako důvod nicotnosti ani žalobcem tvrzenou vnitřní rozpornost přezkoumávaného rozhodnutí vyvolanou nesprávnou aplikací § 90 odst. 5 zák. o vysokých školách. I když se soud k legálnosti aplikace tohoto hmotněprávního ustanovení nevyslovil pro nedostatek podkladů v důsledku shledaných procesních vad, lze konstatovat, že žalobcem tvrzená vnitřní rozpornost přezkoumávaného rozhodnutí nedosahuje intenzity zakládající nicotnost rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu. Této výše intenzity nedosahuje ani deklarovaný postup žalovaného podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, když důsledky tohoto pochybení žalovaného správního orgánu byly již soudem výše prezentovány v rámci posouzení důvodnosti žaloby v části II/4. V kontextu tvrzení žalobce nebyly shledány důvody pro vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného.

Důsledkem posouzení uplatněných žalobních bodů je závěr soudu, že žalovaný v průběhu vedeného řízení postupoval v rozporu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu a současně v rozporu s § 3, § 4 odst. 4 a § 51 odst. 2 správního řádu. Tyto shledané vady řízení s přímým vlivem na zákonnost rozhodnutí ve věci samé přivedly soud ve shodě s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného pro vady řízení. Současně ve shodě s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že rozhodnutí se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Žalobce v průběhu řízení dosáhl procesního úspěchu a ve shodě s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení. Náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a dále odměnou za právní zastoupení žalobce advokátkou Mgr. Barborou Kubínovou a přiznanou náhradou cestovného jejímu

zaměstnanci L.K. Soud přiznal odměnu za 4 úkony právní služby, každý po 3.100,- Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen advokátní tarif). Jednotlivé úkony právní služby jsou představovány jedním úkonem za přípravu a převzetí zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu), jedním úkonem za sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu), jedním úkonem za doplnění a specifikaci žaloby ze dne 5.1.2015 (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu), jedním úkonem za sepsání repliky k vyjádření žalovaného z 5.3.2015 (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu). Podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu byla právnímu zástupci žalobce dále přiznána náhrada hotových výdajů po paušální částce 300,- Kč za každý úkon právní služby ve výši 300,- Kč, což představuje částku 1.200,- Kč. Odměna za právní zastoupení byla přiznána v celkové výši **13.600,- Kč**.

K žádosti právního zástupce žalobce soud nepřiznal trojnásobné zvýšení odměny za právní úkon převzetí a příprava právního zastoupení a dvojnásobné zvýšení odměny za sepsání žaloby z důvodu časové náročnosti posuzování obsáhlého spisu a rozsáhlých rozhodnutí správních orgánů. Ust. § 12 odst. 1 advokátního tarifu umožňuje u úkonů právní služby mimořádně obtížných, zejména, je-li k nim třeba použití cizího práva nebo cizího jazyka nebo úkonů právní služby časově náročných, zvýšit mimosmluvní odměnu až na trojnásobek. Právním zástupcem tvrzená časová náročnost posouzení obsáhlého spisu a rozsáhlost rozhodnutí správních orgánů v souzeném případě nedosáhla hranice umožňující navýšení mimosmluvní odměny ve smyslu § 12 odst. 1 advokátního tarifu a to zejména proto, že žalobou napadené rozhodnutí bylo zatíženo zjevnými vadami řízení, které byly seznatelné již ze samotného obsahu spisu správního orgánu dokumentujícího průběh řízení před žalovaným a z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Na tuto skutečnost také reflektovala sepsaná žaloba, u které těžiště uplatněných žalobních bodů v převažující míře zahrnovalo vytýkané vady řízení.

Odměna právnímu zástupci žalobce nebyla přiznána za jeden úkon v souvislosti s účastí zástupce žalobce na jednání před soudem dne 24.2.2016 (§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu). Při jednání před soudem dne 24.2.2016 se právní zástupce žalobce Mgr. Barbora Kubinová nechala zastoupit na základě plné moci ze dne 5.2.2016 L.K., jako svým zaměstnancem. Podle § 25 odst. 2 občanského soudního řádu se advokát může nechat zastoupit svým zaměstnancem. Tato možnost však neznamená, že bude mít takto zastoupený advokát, resp. účastník řízení takto zastoupeným advokátem, nárok na náhradu odměny. Účelem zastupování účastníka řízení advokátem je především poskytnutí kvalifikovaných právních služeb, což lze očekávat v případě, že se právní zástupce nechá zastoupit dalším advokátem, případně i advokátním koncipientem, avšak v případě zastoupení advokáta zaměstnancem, nelze splnění tohoto požadavku tvrdit absolutně, neboť zaměstnanec v souzeném případě nesplňuje předpoklady pro výkon advokacie ve smyslu § 5 zák. o advokacii č. 85/1996 Sb. (obdobně Ústavní soud v usnesení ze dne 6. září 2007, sp. zn. IIÚS 1202/07 dostupném na www.nalus.usoud.cz).

Součástí přiznané náhrady nákladů řízení je cestovné účtované za cestu zaměstnancem právního zástupce žalobce z Prahy do Plzně a zpět v délce 188 km automobilem značky Land Rover reg. značky ... Cestovné je představováno sazbou základní náhrady za používání silničních motorových vozidel v souladu s § 157 odst. 4 písm. b) zák. práce č. 265/2006 Sb. a

v souladu s platnou vyhláškou č. 385/2015 Sb. Tato sazba činí 3,80 Kč. Tuto sazbu soud stanovil v souladu s požadavkem právního zástupce žalobce ve výši 3,70 Kč, který aktuální zákonnou sazbu nepřevyšuje. Cestovné dále vychází z průměrné ceny pohonných hmot stanovené dle § 4 písm. c) vyhl. č. 385/2015 Sb. u nafty 29,50 Kč. Krajský soud dále vycházel z průměrné spotřeby použitého vozidla, nikoliv ve výši právním zástupce uplatněné 11,7 l/100 km paliva, ale z průměrné spotřeby paliva podle technického průkazu předmětného vozidla reg. značky ... ve výši 9,4 l/100 km. Stanovené náklady za použití vozidla na 1 km zahrnující sazbu základní náhrady ve výši 3,70 Kč a cenu pohonných hmot na 1 km ve výši 2,80 Kč, čímž náklady na 1 km jsou stanoveny částkou 6,50 Kč. Při cestě v délce 188 km náhrada cestovného činí **1.221,- Kč**. Jako součást cestovného byla přiznána soudem částka parkovného ve výši **50,- Kč**.

Odměna za právní zastoupení ve výši **13.600,- Kč**, přiznané cestovné ve výši **1 221,- Kč**, parkovné ve výši **50,- Kč**, představuje úhrnem **14.871,- Kč**. V souladu s ust. § 57 odst. 2 s.ř.s. je tato částka navýšena o daň z přidané hodnoty v základní sazbě 21%, čímž celková odměna advokáta náhrada cestovného navýšena o DPH představuje částku 17.994,-Kč. Společně s částkou uhrazeného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč představuje náhrada nákladů řízení částku **20.994,- Kč**, tato částka bude uhrazena k rukám zástupce žalobce Mgr. Barbory Kubinové, do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1, část věty za středníkem o.s.ř., ve spojení s § 64 s.ř.s.

Poučení: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. února 2016

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu